

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **D. N. T.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 8. 2021, č. j. 63 A 5/2021 - 36,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 8. 2021, č. j. 63 A 5/2021 - 36, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 2. 2021, č. j. MV-198121-4/SO-2020, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 21 600 Kč k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Marka Sedláka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 11. 11. 2020, č. j. OAM-31465-39/ZM-2019, zamítlo žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, neboť žalobce předložil doklad prokazující pracovněprávní vztah, který nesplňoval podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V předložené pracovní smlouvě ze dne 20. 12. 2017 byla ujednána měsíční mzda ve výši 14 500 Kč, přestože minimální mzda ke dni vydání rozhodnutí činila 14 600 Kč.

Proti rozhodnutí ministerstva podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 2. 2021, č. j. MV-198121-4/SO-2020, zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 30. 8. 2021, č. j. 63 A 5/2021 - 36.

[3] Krajský soud konstatoval, že mezi stranami je sporný výklad § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti uvedl, že nepřehlédl, že Krajský soud v Plzni posoudil obdobnou věc jiného žalobce zastoupeného týmž zástupcem odlišně, a to v rozsudku ze dne 9. 4. 2021, č. j. 57 A 7/2021 - 6. S jeho úvahami a závěry se krajský soud však neztotožnil. S ohledem na to, že zákon o pobytu cizinců stanovuje podmínku doložení sjednání alespoň minimální mzdy výhradně a pouze pro vydání zaměstnanecké karty, tj. pobytového titulu za účelem zaměstnání, nespatřoval krajský soud smysl uvedeného požadavku v zajištění finanční samostatnosti cizince, nýbrž primárně v ochraně pracovního trhu a ochraně samotného žadatele o zaměstnaneckou kartu v pozici budoucího zaměstnance. Řešení přijaté Krajským soudem v Plzni by tak znamenalo, že sjednanou mzdu by bylo v případech zaměstnávání cizinců od samotného vzniku pracovního poměru možné konstruovat jako mzdu ve výši nižší než mzda minimální plus zákonný doplatek. Takový přístup však krajský soud nepovažoval za možný. Předně totiž činí požadavek obsažený v § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v podstatě obsoletní, neboť i kdyby předložená pracovní smlouva výši sjednané mzdy neobsahovala vůbec, vždy by takový nedostatek kompenzoval zákonem stanovený doplatek. Významný je pak ovšem i prvek ochrany žadatele coby zaměstnance, který (zejména neovládá-li český jazyk) nemusí o svém nároku na doplatek podle § 111 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), vůbec vědět a byl by fakticky v daném ohledu zcela odkázán na vůli zaměstnavatele. Je tedy zcela namístě, aby ustanovení o mzdě ve výši alespoň mzdy minimální bylo obsaženo již v samotné pracovní smlouvě. Jen tak mohou správní orgány plnit svou funkci a v případě vydání zaměstnanecké karty do určité míry garantovat, že byly vytvořeny předpoklady pro to, aby pracovní poměr probíhal v souladu se zákonem.

[4] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, podle které by měly správní orgány v nyní posuzovaném případě hodnotit podklady žádosti v době přijetí žádosti a nikoliv až následně v době rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud zdůraznil, že správní orgány jsou povinny rozhodovat na základě skutkového a právního stavu nastalého v době vydání rozhodnutí ve věci a nikoliv podle skutkového stavu v době podání žalobcovy žádosti. Pro úplnost krajský soud dodal, že nařízení vlády č. 347/2019 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě, o nejnižších úrovních zaručené mzdy, o vymezení ztíženého pracovního prostředí a o výši příplatku ke mzdě za práci ve ztíženém pracovním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 347/2019 Sb.“), neobsahuje žádná přechodná ustanovení. Správní orgány proto musely vzít za rozhodný právní stav ke dni nabytí jeho účinnosti (1. 1. 2020). Na základě uvedeného nepřisvědčil krajský soud ani námitce žalobce vztahující se k retroaktivní aplikaci citovaného nařízení.

[5] Krajský soud nikterak nerozporoval, že žalobcem předložená pracovní smlouva obsahovala v době podání žádosti sjednanou mzdu, jež byla vyšší než tehdy stanovená minimální mzda. Krajský soud dále nezpochybňoval ani fakt, že délka řízení před správními orgány zapříčinila situaci, ve které žalobcem a jeho zaměstnavatelem

sjednaná mzda nadále neodpovídala svou výší alespoň minimální mzdě. Navzdory uvedenému však zdůraznil, že ministerstvo poučilo žalobce dne 23. 10. 2020 o nastalé situaci a dalo mu i dostatečný prostor k tomu, aby případně předložil novou smlouvu, resp. její dodatek, jenž by obsahoval nově sjednanou výši mzdy tak, aby opět odpovídala aktuální výši minimální mzdy stanovené nařízením. Ministerstvo dalo žalobci možnost nastalou situaci zhojit, aby mohlo v případě splnění i ostatních zákonem předpokládaných podmínek žádosti žalobce vyhovět. Zamítnutí žádosti tak nezpůsobil ani nesprávný, či odlišný výklad § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců jak se žalobce domnívá, nýbrž žalobcova neaktivita. V této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek ze dne 19. 1. 2021, č. j. 10 Azs 177/2020 - 32. Krajský soud proto konstatoval, že po prostudování správního spisu, jehož součástí je výzva ministerstva ze dne 23. 10. 2020, dospěl k závěru, že ministerstvo nezkrátilo žalobcova práva a postupovalo v souladu se zákonem, když po marném uplynutí lhůty pro předložení aktuálních podkladů žalobcem žádost žalobce pro nesplnění podmínek stanovených v § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítlo.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Podle stěžovatele jsou právní závěry krajského soudu nesprávné. Má za to, stejně jak uvedl i v žalobě, že nebyl povinen při změně minimální mzdy stanovené právním předpisem upravit i výši mzdy sjednanou v pracovní smlouvě. Stěžovatel v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2021, č. j. 1 Azs 116/2021 - 29, a na právní názory tam uvedené. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud řešil skutkově a právně zcela shodnou věc, je zjevné, že napadený rozsudek krajského soudu je v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na napadený rozsudek krajského soudu a na své rozhodnutí ve věci. Tato rozhodnutí jsou v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, který tento soud vyjádřil v rozsudku ze dne 19. 1. 2021, č. j. 10 Azs 177/2020 - 32. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že v případě naplnění podmínky výše minimální mzdy uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců by správní orgán měl posuzovat právní a skutkový stav ke dni vydání rozhodnutí. Žalovaná rovněž uvedla, že se neztotožňuje s právním názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 2. 9. 2021, č. j. 1 Azs 116/2021 - 29, že smysl podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je naplněn již uzavřením a doložením platné pracovní smlouvy, nikoli tím, že při každé změně právního předpisu stanovujícího výši minimální (resp. zaručené) mzdy bude výše mzdy sjednaná v pracovní smlouvě upravena. Žalovaná má za to, že podmínka výše minimální mzdy uvedená v § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je zamýšlena v tomto zákoně jako určitá forma ochrany cizinců v oblasti odměňování a před jejich vykořisťováním a dále jako ochrana pracovního trhu a hospodářské soutěže mezi zaměstnavateli. K narušení ochrany pracovního trhu a hospodářské soutěže by mohlo

dojít za situace, kdy by na pracovní trh České republiky vstupovali cizinci – držitelé zaměstnanecké karty se mzdou nižší, než je minimální mzda, čímž by došlo k znevýhodnění jiných zaměstnanců a zaměstnavatelů, kteří by tomuto nemohli konkurovat. Není ve veřejném zájmu České republiky, aby docházelo k výše popsaným negativním jevům. Žalovaná je přesvědčena, že by bylo v rozporu se smyslem podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a rovněž se zásadou materiální pravdy, aby naplnění uvedené podmínky bylo správním orgánem rozhodujícím ve věci udělení zaměstnanecké karty možné zjistit a posoudit v době podání žádosti, ale již nikoliv v době vydání rozhodnutí. Ze správního spisu bylo přitom zřejmé, že výše mzdy doložená stěžovatelem při podání žádosti v době vydání rozhodnutí již neodpovídala výši minimální mzdy, jež byla stanovena nařízením vlády č. 347/2019 Sb. Stěžovatel i přes poučení ze strany ministerstva ve výzvě ze dne 23. 10. 2020 o nutnosti doložení splnění podmínky aktuální výše minimální mzdy neposkytl ministerstvu žádnou součinnost. Pokud by stěžovatel nebyl pasivní a poskytl ministerstvu požadovanou součinnost, nedošlo by k zamítnutí jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu. V době rozhodování ministerstva tak nebylo postaveno najisto, že stěžovatel splňuje podmínku podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V případě, že by platil výše uvedený právní závěr Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 1 Azs 116/2021 - 29, bylo by podle žalované nadbytečné, aby byl zákonem stanoven pro účely získání zaměstnanecké karty požadavek mzdy, platu či odměny, které nebudou nižší než minimální mzda, neboť toto je garantováno platnými právními předpisy, kdy podle zákoníku práce by měl cizinec nárok na doplatek do výše minimální mzdy, a bylo by tedy možné považovat zákonné podmínky pro udělení zaměstnanecké karty za splněné. Takovýto záměr zákonodárce však nelze z důvodové zprávy dovodit, ani neplyne z textu daného ustanovení. Smyslem a účelem ustanovení § 42g odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. jistě není pouhá deklarace požadavku minimální mzdy, která je zaručena na základě jiných právních předpisů, ale požadavek, aby ke dni udělení zaměstnanecké karty obsah pracovněprávních smluv odpovídal zákonným podmínkám.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Podstatou kasační stížnosti je posouzení, zda byly v případě stěžovatele naplněny důvody pro zamítnutí jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to pro nesplnění podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) téhož zákona.

[12] Podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je cizinec oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, pokud *uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy; týdenní pracovní doba v každém základním pracovněprávním vztahu musí činit nejméně 15 hodin.* Podle § 42h odst. 1 písm. c) zákona

o pobytu cizinců je cizinec k žádosti o vydání zaměstnanecké karty povinen předložit *pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí splňující podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b).* Podle § 46 odst. 6 písm. b) *ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá, nesplňuje-li cizinec podmínku uvedenou v § 42g odst. 2, 3 nebo 4.*

[13] Pro posouzení věci je zásadní zodpovězení otázky, zda cizinec, který požádal o vydání zaměstnanecké karty, musí s ohledem na citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců předkládat upravenou pracovní smlouvu (resp. dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí), pokud v průběhu řízení o jeho žádosti dojde ke změně výše minimální mzdy tak, že výše mzdy ujednaná v původně předložené smlouvě již nedosahuje výše nově stanovené minimální mzdy.

[14] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že skutkově i právně obdobnou věcí (pouze ve vztahu k jiným žadatelům o vydání zaměstnanecké karty z Vietnamu, kteří byli zastoupeni stejným advokátem) se zabýval již v rozsudcích ze dne 2. 9. 2021, č. j. 1 Azs 116/2021 - 29, a ze dne 1. 10. 2021, č. j. 6 Azs 131/2021 - 27. Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích dospěl konkrétně k tomu, že „žadatel o zaměstnaneckou kartu musí předložit pracovní smlouvu či další uvedené smlouvy, které k okamžiku uzavření smlouvy a jejich předložení správnímu orgánu splňují požadavek na výši mzdy, avšak v průběhu řízení není povinen reagovat na každou změnu právních předpisů zvyšujících sazbu minimální (zaručené) mzdy. Cizinec jako kterýkoliv jiný zaměstnanec je pak již chráněn ustanoveními zákoníku práce, ostatně stejně jako v průběhu trvání platnosti zaměstnanecké karty. Nejvyšší správní soud považuje takovou míru ochrany cizince za dostatečnou.“ Od uvedených závěrů se Nejvyšší správní soud nemá důvod odchylovat ani v nyní projednávané věci, neboť obě uvedené věci se týkají (týkaly) sporné otázky vymezené v bodu 13 tohoto rozsudku.

[15] V nyní projednávané věci není sporné, že stěžovatel k žádosti o zaměstnaneckou kartu předložil pracovní smlouvu, jež k datu podání žádosti splňovala podmínku výše ujednané mzdy podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení před správními orgány však došlo s účinností od 1. 1. 2020 k navýšení základní sazby měsíční minimální mzdy, takže ve smlouvě sjednaná mzda (14 500 Kč) byla od této změny nižší než nová sazba minimální mzdy (14 600 Kč). Správní soudy ve shora uvedených věcech opakovaně dospěly k závěru, že i přes tento formální nedostatek cizinec podmínku stále materiálně splňoval, jelikož jej jako zaměstnance v tomto směru chrání zákoník práce, z jehož § 111 a § 112 plyne, že pokud sjednaná mzda zaměstnance nedosahuje výše minimální mzdy, resp. nejnižší úrovně mzdy zaručené, náleží mu doplatek ke mzdě ve výši rozdílu mezi mzdou dosaženou v kalendářním měsíci a příslušnou minimální měsíční mzdou (nejnižší úrovní zaručené měsíční mzdy) nebo ve výši rozdílu mezi mzdou připadající na 1 odpracovanou hodinu a příslušnou minimální hodinovou mzdou (hodinovou sazbou nejnižší úrovně zaručené mzdy).

[16] Žalovaná vůči tomu namítá, že takový přístup činí z § 42g odst. 2 písm. b) nadbytečné ustanovení. S tím však zdejší soud nesouhlasí a zdůrazňuje, že k tomu, aby byl naplněn požadavek uvedeného zákonného ustanovení, musí pracovní smlouva prvotně předložená žadatelem skutečně obsahovat ujednání, z něhož bude vyplývat, že jeho mzda bude odpovídat alespoň výši mzdy minimální. Tak je podle Nejvyššího správního soudu požadavek § 42h odst. 1 písm. c) ve spojení s § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu

cizinců naplněn beze zbytku. Pokud by cizinec takovou smlouvu k žádosti vůbec nedoložil (ani na výzvu k odstranění vad), vedlo by to k zastavení řízení hned na jeho počátku, což se v nyní projednávané věci nestalo.

[17] Při případném dalším vývoji výše minimální mzdy již žadatele o zaměstnaneckou kartu chrání pracovněprávní předpisy. Konkrétně zejm. § 111 a § 112 zákoníku práce nepřipouštějí, aby zaměstnanci byla v základním pracovněprávním vztahu poskytována nižší odměna za práci než právě minimální mzda. Smysl § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy ochrana zaměstnaného cizince, je tudíž při změně sazby minimální mzdy naplněn už samotnou právní úpravou pracovních vztahů.

[18] Pokud se týče odkazu krajského soudu i žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2021, č. j. 10 Azs 177/2020 - 32, s tím nyní řešenou věc srovnávat nelze. V odkazovaném případu totiž neúspěšný žadatel o zaměstnaneckou kartu ve své kasační stížnosti pouze velmi obecně namítal nepřezkoumatelnost napadeného zamítavého rozsudku Krajského soudu v Brně, aniž by přesně konkretizoval, s jakými námitkami se krajský soud nevypořádal dostatečně a proč, stejně tak nebylo z kasační stížnosti zřejmé, v jakém ohledu krajský soud dostatečně nepředestřel skutkový stav, na kterém vystavěl své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti se proto zabýval pouze přezkoumatelností napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně, aniž by věcně posuzoval jeho závěry. Krajským soudem (i žalovanou) citovaná část odůvodnění rozsudku č. j. 10 Azs 177/2020 – 32 je vytržena z kontextu věci, neboť toliko shrnuje Krajským soudem v Brně zjištěné skutečnosti o průběhu řízení a jeho závěr, že žadatel měl dostatečný prostor doplnit podklady k žádosti o zaměstnaneckou kartu. Nejvyšší správní soud přitom k uvedeným závěrům Krajského soudu v Brně neuvádí žádné vlastní hodnotící stanovisko, pouze tyto zjištěné skutečnosti konstatuje. Lze proto uzavřít, že závěry zdejšího soudu obsažené v rozsudku č. j. 10 Azs 177/2020 – 32 nejsou v rozporu se závěry obsaženými v rozsudcích č. j. 1 Azs 116/2021 - 29 a č. j. 6 Azs 131/2021 - 27.

[19] S poukazem na shora uvedené Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než napadený rozsudek krajského soudu zrušit podle § 110 odst. 1 s. ř. s. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než zrušit rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[20] Tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, Nejvyšší správní soud proto rozhodl rovněž o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšným byl v dané věci stěžovatel, neboť výsledkem řízení před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, které napadl žalobou.

[21] Náklady řízení stěžovatele v tomto případě tvoří soudní poplatky, odměna jeho zástupce a hotové výdaje. Na soudních poplatcích stěžovatel zaplatil celkově 8 000 Kč (3 000 Kč za podání žaloby a 5 000 Kč za podání kasační stížnosti). Stěžovatel byl před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem.

[22] Za zastoupení v řízení před krajským soudem přísluší odměna za tři úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky k vyjádření žalované [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu náleží zástupci stěžovatele odměna za tyto tři úkony právní služby v částce 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč) a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 900 Kč (3 x 300 Kč). Celkem tedy činí odměna za zastupování v řízení před krajským soudem částku 10 200 Kč.

[23] Za zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem přísluší odměna za jeden úkon právní služby: podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu]. Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu náleží zástupci stěžovatele odměna za tento úkon právní služby v částce 3 100 Kč a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Celkem tedy činí odměna za zastupování v řízení před Nejvyšším správním soudem částku 3 400 Kč.

[24] Stěžovateli tedy náleží náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 21 600 Kč. Žalovaná je povinna uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu